

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ

2009 - 2014

*Комисия по външни работи
Комисия по развитие
Подкомисия по правата на човека*

28.9.2010

СЪОБЩЕНИЕ ЗА ЧЛЕНОВЕТЕ НА ЕП

Относно: НАГРАДА „САХАРОВ“ ЗА СВОБОДА НА МИСЪЛТА ЗА 2010 г.

На вниманието на членовете на ЕП е приложен списъкът на кандидатите по азбучен ред, както и обосновките и биографиите, получени от секретариата, за наградата „Сахаров“ за свобода на мисълта за 2010 г., които съгласно статута на наградата „Сахаров“ са получили подкрепата на най-малко 40 членове на Европейския парламент или на политическа група.

ГЕНЕРАЛНА ДИРЕКЦИЯ
ПО ВЪНШНИ ПОЛИТИКИ

CM\832022BG.doc

PE448.983v01-00

BG

Единство в многообразието

BG

НАГРАДА „САХАРОВ“ ЗА СВОБОДА НА МИСЪЛТА ЗА 2010 г.

Кандидати, предложени от политически групи и отделни членове, по азбучен ред

Кандидат	Дейност	Номиниран от
„ACCESS“	Гражданско движение, което помага на правозащитниците да защитават своите права и комуникации онлайн. Движението предоставя и технологична помощ за достъп до информация, цензурирана от репресивни режими.	Номинирано от Групата на Алианса на либералите и демократите за Европа
Г-н Хайтам АЛ-МАЛЕХ	Виден сирийски адвокат и активист в областта на правата на човека, който на 4 юли 2010 г. е осъден на три години затвор. Мисиите за наблюдение на съдебния процес, организирани от международни граждански организации, недвусмислено заявиха, че процесът срещу ал-Малех не е отговарял на международните стандарти за справедлив процес.	Номиниран от Heidi Hautala и 44 други членове на ЕП
Организация „BREAKING THE SILENCE“	Израелска неправителствена организация (НПО), създадена от войници и ветерани от Израелските отбранителни сили (ИОС), които събират и разпространяват разкази за военната им служба на Западния бряг, в Ивицата Газа и Източен Йерусалим по време на Втората интифада, предоставяща на служителите и освободените израелски военнослужещи и войници от запаса платформа, на която да опишат опита си в окупираните от Израел територии при гарантирана конфиденциалност.	Номинирана от Групата на Зелените/ Европейски свободен алианс и Номинирана от Конфедеративна група на Европейската обединена левица – Северна зелена левица
Г-н Гилермо ФАРИНЯС	Кубински доктор по психология, независим журналист и политически дисидент в Куба. През годините той е провел 23 гладни стачки в знак на протест срещу различни елементи от режима в Куба. Той е заявил, че е готов да умре в борбата срещу цензурата в Куба.	Номиниран от Групата на Европейската народна партия (Християндемократи) и Номиниран от Групата на европейските консерватори и реформисти и Номиниран от Edvard Kožušník и 91 други членове на ЕП

<p>Г-жа Aminetu HAIDAR</p>	<p>Правозащитник и политически активист сахрави. Тя е водещ активист за независимост в Западна Сахара. Понякога я наричат „сахрави Ганди“, заради мирните протести, включително гладни стачки, в подкрепа на независимостта на Западна Сахара.</p>	<p>Номинирана от Norbert Neuser, Willy Meyer, Raúl Romeva i Rueda и 40 други членове на ЕП</p>
<p>Г-н Dawit ISAAK</p>	<p>Еритрейски журналист, писател и драматург, политически затворник от 2001 г. Държан в затвора при изключително тежки условия. Европейският парламент няколко пъти е искал незабавното му освобождаване.</p>	<p>Номиниран от Olle Schmidt, Cecilia Wikström, Marit Paulsen, Lena Ek и 37 други членове на ЕП</p>
<p>Г-жа Birtukan MIDEKSA</p>	<p>Етиопски политик и бивш съдия. Тя е водач на опозиционната партия Обединение за демокрация и справедливост (ОДС). На 28 декември 2008 г. е арестувана повторно и осъдена на доживотен затвор. Тя открито заявява, че продължава своята „мирна борба за повече демокрация, спазване на правата на човека и върховенството на закона“ в Етиопия.</p>	<p>Номинирана от Групата на прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент</p>
<p>Отец Тадеуш НГУЕН ВАН ЛИ</p>	<p>Виетнамски свещеник и известен активист за защита на правата на човека, който използва само мирни средства в борбата за насърчаване на спазването на правата на човека по целия свят.</p>	<p>Номиниран от Групата на европейските консерватори и реформисти</p>
<p>Организация „OPEN DOORS“</p>	<p>Независима християнска мисия, подкрепяща преследвани християни, които представляват религиозното малцинство, страдащо най-много от преследване. Понастоящем организацията функционира в повече от 45 държави с широк обхват от действия.</p>	<p>Номинирана от Групата на европейските консерватори и реформисти</p>

Номинирано от Групата на Алианса на либералите и демократите за Европа

Достъпът до интернет бързо се превръща в един от най-сериозните въпроси, свързани с правата на човека днес – от една страна като нововъзникващо право само по себе си, а от друга като врата към много други права. „Access“ е гражданско движение, което помага на правозащитниците да защитават своите права и комуникации онлайн. То осигурява и технологична помощ за достъп до информация, цензурирана от репресивни режими.

Основано като последица от следизборните репресии в Иран през 2009 г., „Access“ предоставя съществена техническа подкрепа, която поддържа интернет отворен за иранското демократично движение. Тъй като милиони хора подложиха на съмнение резултатите от изборите, намеси се онлайн мрежа от дигитални активисти, за да запази Facebook, Twitter, независимите блогове и електронните пощи достъпни и неконтролирани. Оттогава тази мрежа от дигитални активисти по целия свят се обедини в движението „Access“. Чрез работата си „Access“ помогна за пускането на хиляди протестни видеоклипове и записи на злоупотреби с правата на човека (които са видени от над 5 милиона души), съдейства на стотици хиляди правозащитници и обикновени граждани безопасно да преминат защитните стени, за да достигнат важни блокирани уебсайтове, и позволи на правозащитни организации да останат активни онлайн, въпреки непрестанните атаки на режимите и техните хакери. „Access“ работи, за да осигури глобален достъп до интернет и защита и насърчаване на правата на човека.

<http://www.accessnow.org/>

Номиниран от Heidi Hautala и 44 други членове на ЕП

**Хайтам ал-Малех, сирийски адвокат правозащитник
за наградата „Сахаров“ за 2010 г.**

Една година след приемането на резолюция относно случая Моханад ал-Хасани, сирийски адвокат, който е неправомерно арестуван и е държан изолиран, на 9 септември 2010 г. Европейският парламент прие резолюция относно положението с правата на човека в Сирия със специално внимание върху случая Хайтам ал-Малех, 80-годишен адвокат правозащитник.

На 14 октомври 2009 г. Хайтам ал-Малех е арестуван неправомерно от служители на Генералната разузнавателна служба, държан е изолиран до разпита му от военния прокурор на 20 октомври 2009 г. и е изправен пред Втори военен съд в Дамаск, въпреки че военните трибунали нямат компетентност да разглеждат дела на цивилни. Арестът му е извършен по времето, предложено от държавите-членки на ЕС за подписване на споразумение за асоцииране със Сирия, в което спазването на правата на човека заема основна част.

На 4 юли 2010 г. Хайтам ал-Малех е осъден на три години затвор на основание „предаване на погрешна и преувеличена информация, която накърнява националния образ“, по членове 285 и 286 от Сирийския наказателен кодекс. Обвиненията са свързани с интервюта на г-н Хайтам ал-Малех пред медиите, в които той критикува непрестанното използване на закони за извънредно положение в Сирия и непрестанния контрол на сирийските органи върху съдебната система. Мисиите за наблюдение на съдебния процес, организирани от международни граждански организации, недвусмислено заявиха, че процесът срещу ал-Малех не е отговарял на международните стандарти за справедлив процес.

Здравето на г-н ал-Малех се е влошило сериозно през лятото. Той страда от артрит, диабет и проблеми с щитовидната жлеза и му е отказан редовен достъп до лечение.

Осъждането на Хайтам ал-Малех, който е считан за виден адвокат правозащитник в Сирия, е сигнал за продължаващото преследване на адвокати и правозащитници. То представлява и сериозно предупреждение за адвокатите, които подкрепят принципа на правовата държава и всекидневно протестират срещу ограниченията, наложени от извънредното положение, въведено през 1963 г.

Подписването на Споразумението за асоцииране между ЕС и Сирия беше отложено по искане на сирийската страна. От октомври 2009 г. Съветът е възложил на Комисията да изясни ситуацията и да намери начин това споразумение да бъде подписано. В резолюцията си от септември 2010 г. Парламентът подчертава влошаващото се положение с правата на човека, включително системната репресия срещу адвокати и правозащитници в Сирия, и настоява за въвеждането на ясен механизъм за започване на обсъждания между Сирия и европейските държави във връзка с конкретните подобрения в областта на правата на човека и демокрацията, които ЕС очаква от

сирийските органи.

Присъждането на наградата „Сахаров“ за 2010 г. на г-н ал-Малех ще бъде ясен знак за подкрепа за онези, които защитават правата на човека и насърчават демократичните реформи в Сирия, и ще послужи като сериозно напомняне на ЕС, който трябва да гарантира последователността и ефикасността на своите външни действия по отношение на спазването и насърчаването на правата на човека.

Номинирана от Rebecca Harms и Daniel Cohn-Bendit от името на Групата на Зелените/ Европейски свободен алианс

„Breaking the Silence“

Кои са те и с какво се занимават

„Breaking the Silence“ е израелска НПО, създадена през 2004 г. от войници и ветерани от израелската армия, които събират и разпространяват разкази за военната си служба на Западния бряг, в Ивицата Газа и Източен Йерусалим по време на Втората интифада.

В едно общество, което има тенденцията да пренебрегва несправедливостите и подтисничеството, присъщи на окупацията, работата на „Breaking the Silence“ е от изключителна важност. „Breaking the Silence“ обръща внимание на начина, по който израелското общество „продължава да пренебрегва и отрича това, което се случва от негово име“. „Breaking the Silence“ е посветена на разкриването пред израелската общественост на реалността на израелската окупация, видяна през очите на израелски войници, и подтикването към дебат относно въздействието от продължителната окупация върху палестинското население и израелското общество.

От 2004 г. насам „Breaking the Silence“ е събрала разказите на над 650 войници, които са служили на териториите от началото на Втората интифада. „Breaking the Silence“ също така организира посещения до селата в Южен Хеброн за израелски младежи, студенти, политици, журналисти, чуждестранни дипломати и широката общественост, за да видят с очите си ужасяващото положение в региона.

Организацията държи изключително много на истинността на историите, които публикува. За всяка история искат двама свидетели, провеждат разследване, като говорят с други войници, записват разговори и проверяват информацията в „B'Tselem“ и други организации. Много от историите не се публикуват, тъй като не съществуват достатъчно доказателства за истинността им.

Заплахи и предизвикателства пред работата на „Breaking the Silence“

Макар работата на „Breaking the Silence“ да има много поддръжници в Израел и чужбина, има и много, които не подкрепят тяхната работа и използват все по-заплашителни средства в опитите си да закрият организацията и да прекратят дейността

й. Това включва арестуване на членовете на BtS, нападения и военно осуетяване на посещенията, организирани от BtS, публично оклеветяване и опити за спиране на финансирането.

Задържане и арести: Членовете на „Breaking the Silence“ често биват задържани от израелската полиция в населеното място Kiryat Araba, непосредствено до град Хеброн. За задържането им се изтъкват редица причини от нарушаване на мира до опасения от атаки на заселници и лъжливи оплаквания от заселниците. За никое от тези оплаквания не е доказано, че е вярно, и срещу „Breaking the Silence“ никога не са повдигнати обвинения¹.

Нападения на заселници и военно осуетяване на посещенията: Организираните посещения в Хеброн непрестанно биват атакувани от местните заселници и тези нападения стават все по-яростни. Въпреки многото оплаквания до израелската полиция почти нищо не е направено за тези нападения. Вместо това, израелските отбранителни сили няколко пъти са осуетявали посещенията, за да предотвратят насилието от страна на заселниците. Освен всичко това, военачалниците са заявили публично пред медиите, че членовете на правозащитните организации, и по-специално членовете на „Breaking the Silence“, са отговорни за насилието в региона. Тези заявления дадоха легитимност на действията на заселниците за причиняване на вреди и заплахи срещу активистите. Днес една трета от посещенията, които „Breaking the Silence“ е поискала да организира, са получили отказ, а по време на посещенията, които са се провели, са регистрирани прояви на насилие и физически тормоз от страна на заселниците, както и огромен брой лъжливи оплаквания до полицията срещу „Breaking the Silence“. В момента е в сила военна заповед, която забранява на членове на „Breaking the Silence“ да влизат в Гробницата на патриарсите в Хеброн.

Публично оклеветяване и опити за спиране на финансирането: От създаването на „Breaking the Silence“ е направен не един опит за подриване на доверието към нея и за опетняване на името на организацията. Публичното оклеветяване достигна своя връх след публикуването на разкази на войници във връзка с операция „Оловен слитък“ в Газа. Израелският министър-председател Бенямин Нетаняху публично заклеми „Breaking the Silence“², а израелското Министерство на външните работи оказа натиск върху чуждестранните правителства да спрат да финансират организацията³. В същото време много публични фигури, включително двама известни водещи на предавания по израелското обществено военно радио, отправиха подстрекателства за разправа с „Breaking the Silence“, като насърчиха слушателите си да „пречупят гръбнака“ на „Breaking the Silence“⁴.

¹ <http://www.frontlinedefenders.org/node/1570>

² <http://www.haaretz.com/print-edition/news/pm-slams-breaking-the-silence-1.282675>

³ http://www.dutchnews.nl/news/archives/2009/07/israel_wants_clarity_on_human.php

⁴ <http://www.nif.org/issue-areas/stories/nif-protests-public-army.html>

Номинирана от Lothar Bisky от името на Конфедеративна група на Европейската обединена левица – Северна зелена левица

„Breaking the Silence“

„Breaking The Silence“ (BTS) е израелска неправителствена организация (НПО), създадена от войници и ветерани от Израелските отбранителни сили (ИОС), които събират и предоставят разкази за военната си служба на Западния бряг, в Ивицата Газа и Източен Йерусалим по време на Втората интифада, предоставяща на служителите и освободените израелски военнослужещи и войници от запаса платформа, на която да опишат опита си в окупираните от Израел територии при гарантирана конфиденциалност.

Официалната мисия на организацията е да „наруши мълчанието“ на войниците от ИОС, които се връщат към цивилния живот в Израел и „откриват несъответствието между реалността, с която са се сблъскали на окупираните територии, и мълчанието, с което се сблъскват у дома.“

Създадена през 2004 г., „Breaking the Silence“ събира разказите на войниците и ги публикува, за да се опита да „накара израелското общество да погледне реалността, която е създадо“, и да застане лице в лице с истината за „насилието срещу палестинците, плякосването и разрушаването на собственост“, които са толкова познати на войниците.

Организацията публикува писмени разкази и видеозаписи на своя уебсайт. На 15 юли 2009 г. „Breaking the Silence“ публикува нова брошура „Разкази на войници от операцията „Оловен слитък“ в Газа, 2009 г.“, а неотдавна публикува и брошура с разкази на жени-войници. Членовете на групата са извършили посещения за представяне на идеите си из цял Израел, в Западна Европа и САЩ. BtS организира посещения за израелски граждани в Хеброн.

Израелското правителство протестира срещу финансирането на организацията „Breaking the Silence“ от чуждестранни правителства. То недвусмислено заяви, че е против финансирането от Великобритания, Нидерландия и Испания на НПО с „ясни антиправителствени цели“.

Израелският посланик в Нидерландия заяви, че Израел е демократична държава и че това финансиране следва да се насочи към места, където няма демокрация. Той заяви, че „Breaking the Silence“ е „законна и легитимна организация“, но финансирането ѝ от нидерландското правителство е неразумно „от гледна точка на политическата чувствителност.“

Номиниран от Joseph Daul, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jaime Mayor Oreja, Jacek Saryusz-Wolski, Jarosław Leszek Wałęsa и Francisco José Millán Mon от името на Група на Европейската народна партия (Християндемократи)

„Гилермо Фариняс от името на хората, които се борят за свободата и правата на човека в Куба“

48-годишният Гилермо Фариняс е бивш войник, който впоследствие става кубински дисидент. Той се присъединява към опозицията през 1989 г., след като връща членската си карта за младежката комунистическа организация. Психолог и журналист по професия, той създава своя независима информационна агенция „Cubanacan Press“, чиято основна цел е да информира останалия свят за съдбата на политическите затворници в Куба. За съжаление без успех – днес агенцията е затворена и вече не разпространява новини. Тъй като демонстрациите са забранени, през 2006 г. той провежда гладна стачка в знак на протест срещу киберцензурата и настоявайки за всеобщ достъп до свободно интернет пространство. За това той получава Наградата за киберсвобода за 2006 г. на „Репортери без граници“.

Привърженик на ненасилието и дръзващ да критикува режима на Кастро, Гилермо Фариняс е символ на борбата срещу лишаването от свобода на политически опоненти. Самият той е прекарал 11 години и половина в затвора, но кубинският режим, който все повече се втвърдява, не успява да сломи нито решимостта, нито хуманизма му. Подобно на други преди него, той избира гладната стачка като форма на протест, за да привлече вниманието на общественото мнение към състоянието на свободите в своята страна, и така дава надежда на десетки хвърлени в затвора журналисти или активисти.

На 24 февруари 2010 г. Гилермо Фариняс започва 23-та си гладна стачка, в деня след предизвикалата широка полемика – и осъдена тогава от Европейския парламент – кончина на задържания заради убежденията си Орландо Сапато Тамайо вследствие на гладна стачка, продължила почти три месеца. Той настоява за освобождаването на 26 политически затворници с влошено здраве и осъжда отричането от страна на кубинския режим на извършените нарушения на правата на човека. Гладната му стачка приключва 135 дни по-късно, на 8 юли 2010 г. – когато здравословното му състояние става все по-обезпокоително – след като Католическата църква в Куба обявява освобождаването на 52 затворници през тези четири месеца.

Битката на Гилермо Фариняс беше и все още е пример за всички защитници на свободата и демокрацията.

Номиниран от Групата на европейските консерватори и реформисти

и

Номиниран от Edvard Kožušník и 91 други членове на ЕП

Гилермо ФАРИНЯС

Гилермо Фариняс е кубински доктор по психология, независим журналист и политически дисидент в Куба. През годините той е провел 23 гладни стачки в знак на протест срещу различни елементи от режима в Куба. Той е заявил, че е готов да умре в борбата срещу цензурата в Куба.

Неотдавна приключи в много лошо здраве 4-месечна гладна стачка с искане за освобождаване на 52-ма активисти на опозицията, които са в затвора. Според лекарите Фариняс е бил съвсем близо до смъртта.

Защо ЕП трябва да го подкрепи:

- Фариняс е истински символ на борбата за свободата на изразяване и демокрация.
- Той е готов да умре за тези морални принципи.
- Това е възможност за ЕС да изпрати ясен сигнал на кубинския режим, че Общата позиция на ЕС* няма да бъде преразгледана, без да бъдат направени реални стъпки към либерализацията на тоталитарния режим (противно на настоящата политическа линия на поведение на социалистическото правителство на Испания).

* Политиката на ЕС от 1996 г. призовава за постигане на напредък в спазването на правата на човека и демокрацията, преди да могат да се нормализират отношенията с Куба.

Номинирана от Norbert Neuser, Willy Meyer, Raúl Romeva i Rueda и 40 други членове на ЕП

AMINETU HAIDAR

Aminetu Haidar (родена в Ал-Аюн през 1967 г.) е изтъкнат защитник на правата на човека от общността сахрави и активист за независимост на Западна Сахара. Тя е председател на CODESA (Колектив сахрави на правозащитниците). Haidar е пример за мирна борба и съпротива, заради което я наричат също така „сахрави Ганди“.

Aminetu е жертва на много преследвания и репресии поради отдадеността ѝ на защитата на правата на човека в Западна Сахара. През 1987 г. участва в мирен протест с искане Мароко да проведе референдум за автономност на Западна Сахара в съответствие с няколко резолюции на ООН. Заради това е арестувана и пратена в затвора без никакъв съдебен процес, като в продължение на четири години е държана в секретни марокански затвори, където е била измъчвана заедно с десетки други политически затворници сахрави.

През 2005 г. е осъдена от Мароко на 7 месеца затвор, този път в „Черния затвор“ в Ал-Аюн, град в Западна Сахара, окупиран от Мароко. През април 2005 г. Европейският парламент прие резолюция с искане за незабавното освобождаване от Мароко на Aminetu и на другите 36 политически затворници сахрави. Aminetu е освободена след изтичането на присъдата ѝ.

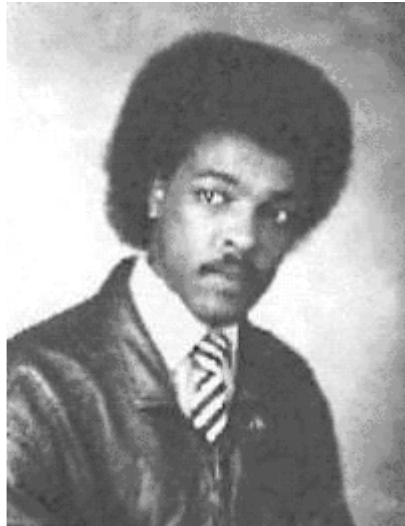
През ноември 2009 г. при завръщането си от пътуване до Съединените щати за получаване на Наградата за гражданска смелост, Aminetu е незаконно прогонена от летището на Ал-Аюн (Западна Сахара) от мароканските органи, които ѝ конфискуват паспорта и я изпращат насилствено в Испания. Aminetu започва гладна стачка на летището в Лансароте (Канарски острови), която продължава 32 дни, след което успява да се завърне в дома си в окупираните територии.

Активистката сахрави е носител, наред с останалото, на наградата за човешки права „Juan María Brandés“ и наградата „Freedom Award“ (2006), „Premio Rosa de Plata“ (2007), наградата за човешки права и справедливост „Robert F. Kennedy“ (2008), наградата за гражданска смелост на фондация „Train“ (2009) и международната награда

Premio Internacional Jovellanos „Resistencia y Libertad“ (2010). Амнести интернешънъл е предложила кандидатурата на Aminetu за наградата „Ginetta Sagan“, а активистката е номинирана и за Нобелова награда за мир.

Номиниран от Olle Schmidt, Cecilia Wikström, Marit Paulsen, Lena Ek и 37 други членове на ЕП

Dawit ISAAK

Dawit Isaaq е журналист, писател и драматург. Той е роден на 27 октомври 1964 г. Двадесет и девет години по-късно, след дълга и кървава война за освобождение страната му е обявена за държавата Еритрея. Той пристига в Швеция като бежанец от войната през 1987 г. През 1992 г. става шведски гражданин.

Когато Еритрея извоюва независимостта си, Dawit Isaaq се връща в родната си страна. Той се жени и има деца. Става съсобственик на първия независим вестник в страната – „Setit“, където работи като репортер. Но независимостта на страната се оказва крехка. През 1998 г. конфликтът с Етиопия неочаквано избухва отново и довежда до опустошителна война по границата. Dawit се връща в Швеция, за да подготви извеждането на своето семейство в безопасност. Съпругата и трите му деца го последват през април 2000 г. Те се установяват в Гьотеборг.

Година по-късно Dawit Isaaq отново заминава за Еритрея. Същата пролет Асмара кипи от политическа дейност. Войната по границата предизвиква напрегнат политически дебат. Група от петнадесет членове на кабинета настояват, наред с всичко останало, за демократични реформи и подробна обективна оценка на събитията, довели до войната. През май, когато исканията на петнадесетте дисиденти все още не са чути, те публикуват критиката си в отворено писмо в интернет. Писмото е публикувано в свободната преса заедно с анализи, коментари и интервюта с няколко от петнадесетте политици. В рамките на няколко дни единадесет от петнадесетте политици са арестувани заедно с десет от водещите журналисти от свободната преса, включително и Dawit Isaaq, който е задържан в ранната неделна утрин на 23 септември 2001 г.

Досега срещу нито един от тях не е повдигнато официално обвинение, нито е започнат справедлив съдебен процес. Журналистите, както и политиците, са заклеени като предатели, като журналистите са обвинени и в получаване на финансова помощ от чужбина, което съгласно законите за пресата в Еритрея е престъпление.

След арестуването на Dawit Isaak има малко доказателства, че е жив. През ноември 2001 г. тогавашният почетен консул на Швеция в Асмара Lis Truelsen го зърва за миг през решетките и разменя няколко думи с него. През април 2002 г. според американската журналистическа организация Комитет за защита на журналистите (Committee to Protect Journalists - CPJ) той е закаран в болница за лечение на получените вследствие на мъченията наранявания. През лятото на 2004 г. посланикът на Еритрея в Стокхолм Araya Desta съобщава пред шведското национално радио, че Dawit Isaak е добре. Но досега нито семейството му, нито шведските органи, нито международните организации за правата на човека са получили разрешение да го посетят. Еритрейските органи твърдят, че Dawit е само еритрейски, а не шведски гражданин, и затова неговият случай е вътрешен въпрос.

През 2010 г. бивш затворнически пазач в известния затворнически лагер „Eiraeiro“, където са държани Dawit Isaak и другите журналисти и хора от опозицията, избягва от Еритрея в Етиопия. В признанията си той заявява, че затворът е разположен в пустинята (на около 100 км от столицата Асмара) и до голяма степен се снабдява самостоятелно с продукти, за да изолира допълнително затворниците от останалата част от обществото. Килиите са три на четири метра и се състоят от тоалетна, душ и три одеяла. Затворниците се хранят само веднъж на ден и получават само шест филии хляб и (далеч не хранителна) супа. Затворническите пазачи нямат право да общуват с интернираните лица. За да се гарантира, че между пазачите и затворниците не се създават отношения, пазачите винаги работят в екипи по трима до четирима души. Интернираните лица са принудени непрекъснато да носят белезници, а психологическият тормоз е често явление. Също така не се използват имената на затворниците, а към тях се обръщат единствено с номера, който им е даден.

През лятото на 2010 г. представител на еритрейското правителство заявява пред шведски вестник, че случаят на Dawit Isaak никога няма да бъде разгледан в съд, тъй като се счита за риск за националната сигурност на Еритрея.

През януари 2009 г. в резолюцията относно положението в района на Африканския рог В6-0033/2009 Европейският парламент поиска незабавното освобождаване на Dawit Isaak и на други лишени от свобода журналисти. На 20 февруари 2009 г. тогавашният председател на Европейския парламент Hans-Gert Pöttering изпрати писмо до президента на Еритрея, в което изразява дълбокото си безпокойство относно влошаващото се здравословно състояние на Dawit Isaak и отправя отново призив за незабавното му освобождаване, както и това на другите журналисти. Той също така призова еритрейските органи да дадат разрешение за посещение на г-н Isaak в затвора от длъжностно лице на Европейската комисия, придружено от лекар.

През 2009 г. Dawit Isaak беше един от тримата кандидати, останали на финала за наградата „Сахаров“ на Европейския парламент. През юни 2010 г. председателят на Европейския парламент Jerzy Buzek изпрати официално писмо до президента на Еритрея, изразявайки още веднъж дълбокото безпокойство на Европейския парламент

относно състоянието на Dawit Isaak.

Номинирана от Martin Schulz от името на Групата на прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент

Birtukan Mideksa

Birtukan Mideksa е етиопски политик и бивш съдия. Тя е водач на опозиционната партия Обединение за демокрация и справедливост (ОДС). Родена е в Адис Абеба, Етиопия. След като завършва гимназия, тя учи в Университета в Адис Абеба, където завършва правния факултет с бакалавърска степен по право. Практикува професията си в 3-ти районен съд на федералната съдебна система.

Докато работи за федералната съдебна система, Birtukan е назначена за съдия в 3-ти районен съд на федералния първоинстанционен съд. По това време тя председателства прочутото дело на бившия министър на отбраната и висш държавен служител от Фронта за освобождение на народа на Тиграй, Siye Abraha, който е обвинен в корупция. Тя освобождава обвиняемия под гаранция, но минути по-късно с изненада научава, че правителствените органи арестуват Siye, докато слиза по стълбите на съда, придружен от семейството и приятелите си. Има информация, че впоследствие тя е получила няколко предупреждения и заплахи от правителствени агенти по сигурността.

По-късно Birtukan решава да се присъедини към политическа партия с идеята за постигане на бърза промяна в страната, включително правова държава и пълно спазване и прилагане на конституцията, която, както се убеждава по време на работата си като съдия, не се спазва. Тя се присъединява към Дъга Етиопия: движение за демокрация и социална справедливост, по-късно Коалиция за единство и демокрация, която се състои от четири партии. След изборите през 2005 г. нейната партия печели над една трета от местата в парламента, като се смята, че е щяла да спечели повече гласове, ако не са били нередностите при провеждането на изборите и броенето на гласовете. Партията на правителството започва да арестува лидерите на опозиционната партия (включително Birtukan). Birtukan е обвинена в опит за отхвърляне на конституционния ред и е осъдена на доживотен затвор. През 2007 г. получава амнистия след продължителни преговори и след като тя и други лидери на опозицията прекарват 18 месеца в затвора. По-късно тя основава ОДС (Обединение за демокрация и справедливост) на същите принципи като тези, които следва Коалицията за единство и

демокрация. Партията се нуждае от ново име, тъй като изборителната комисия на управляващата партия дава името на отцепническа група от Коалицията за единство и демокрация (известна още като Kinijit). Birtukan е избрана за председател на Обединението за демокрация и справедливост, което има за цел да постигне промяна в Етиопия чрез мирни средства.

На 28 декември 2008 г. Birtukan е арестувана повторно и е осъдена на доживотен затвор, след като получената ѝ през 2007 г. амнистия е отменена. Birtukan Medeksa е сред повече от 100-те души, арестувани за престъпления след спорните избори от 2005 г. Спор относно основанията за нейната амнистия е причина за повторния ѝ арест. Етиопското правителство твърди, че амнистията ѝ е зависела от това да поднесе „извинение за извършените от нея престъпления“. Според него повторното ѝ арестуване е наредено, след като е получена информация, че тя публично е отрекла да се е извинявала за действията си или да е искала прошка, и следва да излежи доживотна присъда. Birtukan открито заявява, че продължава своята „мирна борба за повече демокрация, спазване на правата на човека и принципите на правовата държава“ в Етиопия. Проблемите ѝ започват, когато говори с журналисти от чужбина относно начина, по който са освободени опозиционните лидери. Тя споменава преговори, проведени между опозицията и правителството, с помощта на „група от старейшини“, преди амнистията да им бъде окончателно дадена. Правителството акцентира върху подписания от затворниците документ, с който са освободени, в който признават, че „съжаляват“ за всички „грешки“, които са „допуснали“, като дава да се разбере, че освобождаването им е част от обикновен съдебен процес, а не договорена политическа сделка.

Merera Gudina, лидер на опозиционната коалиция Форум за демократичен диалог (FDD – Medrek), заявява пред публика по време на посещение в Съединените щати през ноември 2009 г., че „Birtukan Mideksa ще бъде новата Мандела в Етиопия“. Много от поддръжниците ѝ я наричат етиопската Аун Сан Су Чи по името на бирманската политическа затворничка.

През декември 2009 г. Амнести интернешънъл определи присъдата на Birtukan Mideksa като „несправедлива и политически мотивирана“. Организацията започна международна кампания с искане за освобождаването ѝ, като поставя под съмнение твърдението на етиопското правителство, че присъдата ѝ представлява въпрос от правен характер¹. Когато на пресконференция през декември 2009 г. беше попитан за освобождаването ѝ, етиопският министър-председател Meles Zenawi, който рядко я назовава по име, отговори „Никога няма да има споразумение с никого за освобождаването на Birtukan. Никога. Точка. Този въпрос е приключен“².

¹ <http://www.ethiopianreview.com/content/11916>

² http://en.wikipedia.org/wiki/Birtukan_mideksa

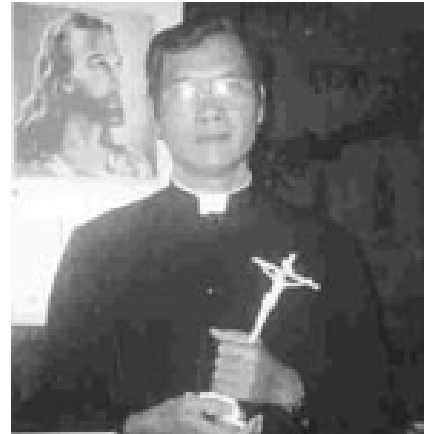
Номиниран от Групата на европейските консерватори и реформисти

Отец Тадеуш Нгуен Ван Ли

Отец Нгуен Ван Ли е виетнамски свещеник и известен активист в областта на правата на човека, който използва само мирни средства в борбата за постигане на универсално спазване на правата на човека. Водещите принципи за него са:

- Свобода на движение и пребиваване, сдружаване, информация, мисъл и религия;
- Равенство и справедливост за народа на Виетнам;
- Създаване на истинска демокрация във Виетнам.

Отец Нгуен Ван Ли е арестуван за пръв път през септември 1977 г. за разпространяването на две есета на архиепископ Nguyen Kim Dien, в които се критикува подтисничеството на религиозните малцинства от страна на правителството. Оттогава свещеникът е прекарал общо над 20 години в затвора или под домашен арест заради действията си в защита на човешкото достойнство и демокрацията. По време на временното му освобождаване за медицинско лечение през март 2010 г., отец Нгуен Ван Ли незабавно е поставен под строго наблюдение от органите и е заплашен с арест „във всеки един момент“ като „заплаха за националната сигурност“ поради призива му към международната общност да се събуди и да обърне внимание на положението с правата на човека във Виетнам.

Отец Нгуен Ван Ли обобщава своята работа в подкрепа на правата на човека и човешкото достойнство, както следва: „Никое гражданско общество не бива да позволява на правителство, независимо от неговата идеология или политически принципи, да нарушава човешките права и да изолира собствения си народ зад желязна завеса с оправданието за „ненамеса“ във вътрешните държавни дела“.

Номинирана от Групата на европейските консерватори и реформисти

Организация „OPEN DOORS“

„OPEN DOORS“ е независима християнска мисия, подкрепяща преследваните християни, които представляват религиозното малцинство, най-много страдащо от преследване. Четири от всеки пет души по целия свят, преследвани заради религиозните си убеждения, са християни. В много държави по целия свят се наблюдават различни степени на преследване, от индивидуални актове до структурирано потисничество от органите на управление.

„OPEN DOORS“ е основана през 1955 г. от Anne van der Bijl, нидерландска гражданка, след като посещава преследвани християни в комунистическа Полша. Първоначално „OPEN DOORS“ е насочена към християните в комунистическите режими в Централна и Източна Европа и Китай. През 1970-те сферата на действие на организацията се разширява до Близкия изток и части от Африка и Югоизточна Азия. Понастоящем организацията функционира в повече от 45 държави с широк набор от дейности. Те включват:

- Лобиране както в западните страни, така и в държави с потиснически режими за насърчаване на свободата на религията и убежденията;
- Предоставяне на правна помощ и подкрепа на затворници и техните семейства;
- Подпомагане на центрове за възстановяване за християнски бежанци, вдовици и сираци, на мисии, проповядващи помирение, и библейски колежи;
- Осигуряване на библии и друга християнска литература;

Всяка година „OPEN DOORS“ публикува „*World Watch List*“, в който държавите от целия свят са подредени по интензивност на преследването на християни заради активното изповядване на тяхната вяра.

Неотдавна „OPEN DOORS“ започна мащабна операция за подпомагане на жертвите на наводненията в Пакистан, принадлежащи към религиозните малцинства, пренебрегнати при отпускането на официалната пакистанска помощ за възстановяване.

За повече информация:

<http://sb.od.org/> (международен уеб портал на OPEN DOORS)

<http://www.opendoorsuk.org/> (OPEN DOORS Обединеното кралство)

<http://www.opendoors.nl> (OPEN DOORS Нидерландия)